

kelige Følger af nogen Art, kunde han ikke anse et Embedsmandsansvar for tilstrækkeligt over for saa fundamentale Rettigheder. Taleren spurgte derfor, om Ministeren ikke vilde finde det mest rationelt, om der i Lovgivningen fandtes Regler for Telefonaflytning, ligesom der findes Regler for Brud paa Brevhemmeligheden og for Ransagning. Saa længe en Ordning paa dette Grundlag ikke var etableret, vilde Taleren finde den væsentligste — og en fuldt ud tilfredsstillende — Kontrol i det parlamentariske Ansvar, og han spurgte derfor, om Rigspolitichefen som øverste Politimyndighed ikke, naar der var Tale om at bryde Telefonhemmeligheden med de angivne Formaal, burde holde Justitsministeren underrettet derom.

I nogle replicerende Bemærkninger fastholdt *Justitsministeren* over for C. J. F. Sven, at de tre overordnede Polititjenestemænds Beføjelse er stærkt begrænset ved Straffelovens § 141. »Det er selvfølgelig, at de overhovedet kun maa optræde ved Telefonaflytning, naar Straffelovens § 141 finder Anvendelse. Det bliver disse høje Embedsmænds Ansvar, at de overholder denne Betingelse, og i Tilfælde af Misbrug staar de til Ansvar baade over for Justitsministeren og naturligvis ogsaa over for Domstolene.« — Til Gunnar Fog-Petersen udtalte Ministeren, at der ikke vilde være noget til Hinder for at paalægge Rigspolitichefen en Indberetningspligt, men det var et Spørgsmaal, om Justitsministeren kunde være rigtig tilfreds med en Ordning, hvorefter han skulde tage Ansvaret i hvert enkelt Tilfælde for noget, som han meget ofte ikke kunde have tilstrækkeligt Kendskab til. Ministeren vilde derfor mene, at det var rimeligt i Justitsministeriet at overveje, om man kunde »finde en Ordning, der mere i Enkeltheder foreskriver, ikke for Telefonselskaberne, men i det hele, efter hvilke Regler man fra Politiets Side kan gaa frem«. I Øjeblikket var Ministeren villig til at forlange, dels at Rigspolitichefen skal holde sig underrettet, dels at Justitsministeren skal have en Indberetning i hvert enkelt Tilfælde. Endvidere vilde han lade overveje, »om det er muligt at finde Regler, der ogsaa forekommer mig selv mere betryggende under vanskelige og urolige Forhold end de Regler, der findes i Øjeblikket«.

Det glædede *Ordføreren for Forespørgerne* meget, at Ministeren vilde tage Spørgsmaalet op til Overvejelse; Forespørgernes Hensigt var blot at faa Spørgsmaalet sat under Debat og se at komme bort fra de givne uheldige Regler. *Ordføreren* fremsatte derfor følgende *Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen*:

»Idet Tinget gaar ud fra, at Justitsministeren foranlediger, at de i den af Ministeriet for offentlige Arbejder under 22. April